לה: אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

מיתיבי גרסינן בריש״א והלר גרסינן **תני רב שמואל: מיתיבי ולבשו בגדים אחרים.** ולא גרסינן וקרבו אל אשר לעם דהיינו קרא לא גבי שירות כתיב אלא גבי בגדים שאכלו כהן ולא אפשר לאוקומי ביומ״כ אלא מהאי קרא מוחיב ובלאתם אל אחר המיצוה וגו׳ דאיכא לאוקומי ביומ״כ דכתיב לעיל מיניה והיה בבואם אל שערי החצר הפנימית (א) ולא יעלה עליהם למר הא דאמי ביום הכיפורים כתיב דאי בשאר ימות השנה הא איכא מעיל דכוליה מכלת ומוסן ואפוד לחיש ביה תכלת וכתיב בתריה ובלאתם אל אחר המיצוה ופשטו את בגדיהם וגו׳ ולבשו בגדים אחרים וקא סלקא דעתין דהכי קאמר וכשיחזור ויכנס שם בין הערבים ולבש בגדי כד אחרים ולא את הראשונים. ומשום דלא דמיזה משה בתורייתא והילכתא הוו גמירי לה ״ אתא יחזקאל ואסמכיה אקרא. ולא יקדשו את העם דכתיב בסיפא מילתא אחריתי היא ובשיטעבדו עם העם ילבשו בגדי חול: **מאי לאו אחרים השוכין מכן.** דאי לאו לעלויעהו למה לי למכתב אחרים דמשמע שלא יהיו דומין לראשונים: **לא פחותין מכן.** לפי שעבודה הראשונה חשובה ומכפרת ודו אינה אלא לפנות את המקום שאין כבוד שיהיו מונחין שם לפיכך שינה הכתוב בבגדים לפחות: **עבודת יחיד.** הולאת כף ומתתה שאינה צריכה לציבור אלא לפי שמוטלת עליו לפנות את המקום לפיכך קורא לה עבודת (ב) יחיד: **וכלכד שימסרנה לציבור.** דקוף סוף מעבודת ציבור היא כך נראה בעיני. ואני שמעתי עבודת יחיד מקרא פרשה דתנן [במתני׳] (לקמן דף סח:) קורא בתיעלית לכן מצלו וקשיא לי בגוה דלא תנן המם וכלכד שימסרנה לציבור: **פשיטא.** דעובד בה כיון דאמרת מוסרה לציבור (ג) לציבור היא: **מפני ריבוי.** מנה: **דאמר מר חונן.** של בגדי כהונה כפול שנה לקמן בפרק בא לו (דף עא:): **כאמרא כמונא.** כיון הנראה מחון לכלי זכוכית ואע״פ שהזכוכית עבה כך היה הפסמון מולהב ונראה בשרו מתוכה: **לעני אומרים וכו׳.** כלומר אם באו ב״ד של שלמעלה לחייב עניים ע״י הלל ועשירים ע״י ר׳ אלעזר ורבותי היאר על ידי יוסף יש פתחון פה לבעל הדין לחייבכם: **ברפטיק.** שלא מדינה שהוא חלי דינר כך מפורש בכתובות (סד.): **פירקוסו.** פירקו משוי השלא מעליו: **אנגריא.** עבודת שר העיר. ועבודת עצמו היתה והם אינם מכירים בו וסבורים שהוא מיושבי העיירות שלו שעבודת מדוני המרן מוטלת עליהם: **מבדלתו.** מפתה אותו. כי יפתה מתרגמינן אדי יבדל (שמות כב): **שלבשה לו.** בשביל: **מתני׳ ראשו לדרום ופניו למערב.** מפרש בגמרא (ג) שעוקם ראשו לצד ההיכל וקא בעי טעמא אמאי לא מוקי ליה להדיא זגבי למזרח ומלאו למערב: **והכהן עומד במזרח.** אחוריו למזרח: גמ׳

מיתיבי ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם מאי לאו אחרים חשובין מהן לא אחרים פחותים מהן תני (ד) רב הונא בר יהודה ואמרי לה רב שמואל בר יהודה אאחר שכלתה עבודת ציבור כהן שעשתה לו אמו כתונת לובשה ועובד בה בעבודת יחיד ובלבד שימסרנה לציבור (ה) פשיטא מהו דתימא ניחוש שמא לא ימסרנה יפה יפה קמ״ל אמרו (ו) עליו על רבי ישמעאל בן פאבי שעשתה לו אמו כתונת של מאה מנה ולובשה ועובד בה בעבודת יחיד ומסרה לציבור אמרו עליו על ר׳ אלעזר בן חרסום שעשתה לו אמו כתונת משתי ריבוא ולא הניחוהו אחיו הכהנים ללובשה מפני שנראה בערום ומי מתחזי והאמר מר (ז) חוטן בפול ששה אמר אביי כחמרא במזגא ת״ר (ח) עני ועשיר ורשע באין לדין לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי אומרים לו בלום עני היית יותר מהלל אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפעיק חציו היה נותן לשומר בית המדרש וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלהים חיים מפי שמעיה ואבטליון אמרו אותו היום ערב שבת היה ותקופת טבת היתה וירד עליו שלג מן השמים כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון אבטליון אחי בכל יום הבית מאיר והיום אפל שמא יום המעונן הוא הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג פרקוהו והרחיצוהו וסיכוהו והושיבוהו כנגד המדורה אמרו ראוי זה לחלל עליו את השבת עשיר אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי אומרים לו בלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה וכנגדן אלף ספינות בים ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה פעם אחת מצאוהו עבדיו ועשו בו אנגריא אמר להן בבקשה מכם הניחוני ואלך ללמוד תורה אמרו לו חיי רבי אלעזר בן חרסום שאין מניחין (ט) אותך ומימיו לא הלך וראה אותן אלא יושב ועוסק בתורה כל היום וכל הלילה רשע אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אמר נאה הייתי וטרוד ביצרי״ (היה) אומרים לו בלום (י) נאה היית מיוסף אמרו עליו על יוסף הצדיק בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית אמרה לו השמע לי אמר לה לא אמרה לו הריני חובשתך בבית האסורין אמר לה (יא) ה׳ מתיר אסורים הריני כופפת קומתך (יב) ה׳ זוקף כפופים הריני מסמא את עיניך (יג) ה׳ פוקח עורים נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה ולא רצה (יד) לשמוע אליה (טו) לשכב אצלה בעוה״ז להיות עמה לעוה״ב נמצא הלל מחייב את העניים רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים יוסף מחייב את הרשעים: **מתני׳** (יט) בא לו אצל פרו ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום והכהן עומד במזרח ופניו למערב וסומך שתי ידיו עליו (כ) ומתודה וכך היה אומר אנא השם עויתי פשעתי חטאתי לפניך אני וביתי אנא השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי בכתוב בתורת משה עבדך (כא) כי ביום הזה יכפר וגו׳ (כב) והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד: גמ׳

ניחוש שמא לא ימסרנה יפה יפה קמ״ל. ואפי׳ לרבנן דרבי יוסי בפרק הבית והעליה (כ״מ דף קיח.) דסבירא להו שומרי ספיחים כשניעית עוטלין שכרן מתרומת הלשכה ורבי יוסי אומר אף הרואה להתנדב במקום עושה וקאמר דפליגי במיתם דילמא לא מסר לגבור יפה דרבנן סברי מיישנין הכא מודו דאין סהדי דכ״ג מסר ליה יפה שהוא גדול בתורה ויודע שיש למסור יפה ועוד כיון שכל כבוד כהונה הוא שלו מסר ליה יפה אגב חביבות שעובד בה וכן לגבן בוכרי דאמר בפרק הקומץ רבה (מנחות דף כא:) כל כהן שאוקל אינו מוטל ופריך כיון דלכתחילה לא מיחייב לאתויי כי קא מייתי מעייל מולין לעזרה ומשני דמסר ליה לגבור איכא לאימר אפילו אח״ל דסבירא ליה כרבנן דפ׳ הבית והעליה (כ״מ דף קיח.) בהיא אפי׳ רבנן מודו כיון שכל ישראל מביאין שקלים אינהו נמי נהי דפטיטי מסרי לגבור יפה יפה ועוד כיון שכל ריוח הקרבנות הבאים מן השקלים שלהם הוא גמרי ומסרי יפה: **אנא** השם. כירושלמי יש דבראשונה אמר אנא השם וכשניה אנא בשם כפר נא וכו׳: מוקמיה

מיתיבי ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם מאי לאו אחרים חשובין מהן לא אחרים פחותים מהן תני (ו) רב הונא בר יהודה ואמרי לה רב שמואל בר יהודה אאחר שכלתה עבודת ציבור כהן שעשתה לו אמו כתונת לובשה ועובד בה בעבודת יחיד ובלבד שימסרנה לציבור (ז) פשיטא מהו דתימא ניחוש שמא לא ימסרנה יפה יפה קמ״ל אמרו (ח) עליו על רבי ישמעאל בן פאבי שעשתה לו אמו כתונת של מאה מנה ולובשה ועובד בה בעבודת יחיד ומסרה לציבור אמרו עליו על ר׳ אלעזר בן חרסום שעשתה לו אמו כתונת משתי ריבוא ולא הניחוהו אחיו הכהנים ללובשה מפני שנראה בערום ומי מתחזי והאמר מר (ז) חוטן בפול ששה אמר אביי כחמרא במזגא ת״ר (ח) עני ועשיר ורשע באין לדין לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי אומרים לו בלום עני היית יותר מהלל אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפעיק חציו היה נותן לשומר בית המדרש וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלהים חיים מפי שמעיה ואבטליון אמרו אותו היום ערב שבת היה ותקופת טבת היתה וירד עליו שלג מן השמים כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון אבטליון אחי בכל יום הבית מאיר והיום אפל שמא יום המעונן הוא הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג פרקוהו והרחיצוהו וסיכוהו והושיבוהו כנגד המדורה אמרו ראוי זה לחלל עליו את השבת עשיר אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי אומרים לו בלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה וכנגדן אלף ספינות בים ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה פעם אחת מצאוהו עבדיו ועשו בו אנגריא אמר להן בבקשה מכם הניחוני ואלך ללמוד תורה אמרו לו חיי רבי אלעזר בן חרסום שאין מניחין (ט) אותך ומימיו לא הלך וראה אותן אלא יושב ועוסק בתורה כל היום וכל הלילה רשע אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה אם אמר נאה הייתי וטרוד ביצרי״ (היה) אומרים לו בלום (י) נאה היית מיוסף אמרו עליו על יוסף הצדיק בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית אמרה לו השמע לי אמר לה לא אמרה לו הריני חובשתך בבית האסורין אמר לה (יא) ה׳ מתיר אסורים הריני כופפת קומתך (יב) ה׳ זוקף כפופים הריני מסמא את עיניך (יג) ה׳ פוקח עורים נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה ולא רצה (יד) לשמוע אליה (טו) לשכב אצלה בעוה״ז להיות עמה לעוה״ב נמצא הלל מחייב את העניים רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים יוסף מחייב את הרשעים: **מתני׳** (יט) בא לו אצל פרו ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום והכהן עומד במזרח ופניו למערב וסומך שתי ידיו עליו (כ) ומתודה וכך היה אומר אנא השם עויתי פשעתי חטאתי לפניך אני וביתי אנא השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי בכתוב בתורת משה עבדך (כא) כי ביום הזה יכפר וגו׳ (כב) והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד: גמ׳

לא יתן לבוהו מיום כל עיקר מפני שהוא מלרף וכרבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור ואין נראה לדמות לדירוף דהתם מיירי בלירוף גדול דהני דאורייתא ושוב מדאמרינן כשלבו כיון כל היכא דבי קא מכוין איכא איסורא דרבנן מ״ל לא מכוין שרי ר׳ שמעון לבתחלה מכלל דר׳ יהודה פליג עליה ושוב ג) דוחתי פריך ליה דאמאי אמר לא נראה אלא לר׳ יהודה דבר שאין מתכוין מי מיקרי דהא שמעינן ליה לר׳ יהודה דמשנה בפרק שני דביצה (דף מב:) דבר שאין מתכוין אסור ושוב דהכי היה ליה למימר הני מילי באיכא דאורייתא אבל הכא לירוף דרבנן הוא ושוב שמוחק נירסת כל הספרים על כן נראה לרבי לפרש הכי אני מילי בכל התורה כולה דאמר ר׳ יהודה דבר שאין מתכוין מן התורה כגון בני כלאים דמוכרי בסות דלא שרי מלאכת מחשבת אבל לירוף דבר שאין מתכוין אין איסור כו אלא מדרבנן וכן כל דבר שאין מתכוין דינו שבת מלאכת מחשבת בעינן ואין שבת במקדש ושבתא פריך שבור מהבית בהכרת דאמר ר׳ יהודה התם דבר שאין מתכוין ואיך לשבת דבכל דומתא דאמר אי לאו קרא אבל המשנה של כילה לא קשיא מידי דוחלי מדרבנן אמר ר׳ יהודה דבר שאין מתכוין ואיך לשבת דבכל דומתא דאמר דבר שאין מתכוין אסור אי מותר ולא נקט שבות ואחיב ממי גבי מלאכה שלינה לריכה לנופה ונרסת הספרים ניחא בפשיטות אך קשה לרבי מאי דפי׳ דדבר שאין מתכוין אסור דרבנן מדאמרינן בפרק שמן אבל בכריתות (דף כ:) התותה נחלים כי חיב ר׳ אלעזר (כר׳ דקיקן) אומר חייב שתים כו׳ ואקמר רב אחי כגון שנתכוין ג) לכסות והיכעבי מלאכתן דמ״ה אסור לה כר׳ שמעון דאמר דבר שאין מתכוין פטור וה״ אלעזר (כר׳ דקיקן) אומר חייב שתים כו׳ ואקמר רב אחי כגון שנתכוין דאמר דבר שאין מתכוין חייב ומדאקמר חייב ומדאקמר חייב כי קא פליגי בדאורייתא פליגי ונראה לי דלאו מילתא היא דבקוף המילתא

ה) נ״ל שפיטה ממנו. ו) נ״ל דאמאי פריך ליה מדאמר. ז) נ״ל לגבות.

עין משפט נר מצוה

מ א מיי׳ פ״ח מהל׳ כלי המקדש הלי׳ ז:

מא ב מיי׳ פ״ח מהל׳ מ״ש הלכה ח (טור״ע י״ד סי׳ רמו סעי׳ ח):

מב ג מיי׳ פ״ב מהל׳ עבודת יום״כ הלי׳ ו ופי״ב הלכה ח:

ד (מיי׳ שם פ״ב הלכה ז):

רבינו חננאל

תני אחר שכלתה עבודת צבור כהן שיש לו כתונת לובשה ועובד בה בעבודת יחיד. ובלבד שימסרנה לצבור יפה יפה. ישמעאל בן פיאבי עשתה לו אמו כתונת בק׳ מנה כו׳. וכן ר׳ אלעזר בן חרסום לבש כתונת משתי רבוא. ואע״ג שהיו החושן כפולין ששה. היה נראה מתוכה כערום. ולפיכך לא הניחוהו הכהנים לעבוד בה. ירושלמי. מילא אותה ר׳ אלעזר בן חרסום מים וסיבב את המזבח ז׳ פעמים. תני רבנן עני ועשיר ורשע באין לדין כו׳ עד ומצא הילל מחייב את העניים ור׳ אלעזר בן חרסום את העשירים ריוסף את הרשעים. ירושלמי בתחלת זה הפרק. תני ישן טעון טבילה. נתנמנם טעון קידוש ידים ורגלים. ואוקמוה שסמך בכותל ורשן. ותני ר׳ חייה אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד. וריש לקיש [אמר] ולא אפילו למלכי בית דוד. והאי דכתיב ויבא המלך דוד וישב לפני ה׳. שישב עצמו בחפלה. תני עור שעיבדו לשום קמיע מותר לכתוב עליו מזוזה רשב״ג אוסר. תני הערשה כלי עד שלא נשתמש בו הדיוט מותר לנבוה. אבל משנשתמש בו הדיוט אסור לנבוה. אבנים שחצבם לשום מת אסורין בהנאה. לשום חי ולשום מת מותרין בהנאה. הזורק כלי לפני מטתו של מת. לתוך ד׳ אמות אסור בהנאה. תוץ לד׳ אמות מותר בהנאה. **מתני׳** בא לו אצל פרו ופר היה עומד בין האולם ולמזבח כו׳.

תוס׳ ישנים

ובעינא נמי למימר נעל שבעודת לילה הוא ומסמיל נשמט אמרינן קטורת קודם לגרות כו׳ וא״כ צריך שיהא הקטורת מבעוד יום ופר׳ אם שהה מאריכים עד שאין זמן להקריב שיהם יקריב הקטורת קודם לילה קודם לגרות ויקריב מאחרים בלילה: (ע״כ שייך לדף ל״ד ע״א)

אמר קרא לכנס האחד. והייט קרא דאמרינן בפ׳ בתרא דמגילה (ד׳ כח.) אם נאמר בכם לתת נאמר אחד מגמגם היה רבי לתה מתן אחד יאמרו כשביל זה מה יש לחוש אם שתן מאחד ויהיה קלי אבל ערבית וילמד שחרית מערבית וקנת נ״ל דמשום דדין הוא יותר שילמד ערבית משחרית ינם מצינו שמגלה בשחרית ללמד על ערבית במקום אחר לעל מצוות הבקר ובמקום אעשה יבו׳. מ״ש: חד כתוב יחד בנדבה ולריבי. יהא דאמרינן לקמן בפרק בא לו (דף ע.) שני לילים הן אחד האמור כאן ואחד האמור בחומש הפקודים ומאי אחד מיותר שבעדרי יחד כתיבה יחד נדבה ולריבי הוא ר׳ אלעזר בר״ש לאי הייט רבנן דהא דלריבי מקרא אחר נפק אבל פכיבא לרי מרבי דהתם ור׳ אלעזר בר״ש מרבי דהכא: אפילו מיומא דאברהם ע״ה שאין מתכוין מותר. וכגון דלא הוי פסיק רישיה ואפילו בפסיק רישיה (לא) מיתוקמא וכגון שאין הכלי שלו ומלאמרינן בהכותה (דף קנ.) לא לריכא דקעביד בתרעא דחבריה מיהו לר׳ יהודה איכא דיכול לריות אסור מעשם מלאכה שאינה לריכה לגופה דחייב עליה לר׳ יהודה דהכא ובהכותה לא חייבי אלא לר״ש דוקא: דמי אמר אחרי הכי ואלמר כו׳. וא״ת מאי פריך מבהרת דהוי פסיק רישיה לגירוף דלא הוי פסיק רישיה הוי חייב לר׳ יהודה בכלי דתכריה מעשם מלאכה שאינה לריכה לגופה כדפיר׳ ותירץ ר״ה אלחנן דהכי פריך מדאמור מן התורה דבר שאין מתכוין בפסיק רישיה יש לנו לאסור מבחמת מדרבנן אפילו לא הוי פסיק רישיה ודבי תירץ דאחרי לא היה יודע מעיקרא חילוק בין פסיק רישיה לבלא פסיק רישיה כדאמרינן בשם לא הכרת (שבת דף קלג.) ותא״ל דרבי יהודה חמיר כמלאכה שאינה לריכה לגופה הייט כגון שהתכוין לעשות נוף המלאכה ואינו לריך לגופה כגון הורע נחשים ופקרכים [ע״י מגנגל] כמ״ש בל כתבי הקודש (דף קכא:) אבל הכא שאינו מתכוין לגרף היה בבור שאין בה חיוב מלאכה שאינה לגופה ומכל מקום אסור לגרוף משום דבר שאין מתכוין לר׳ יהודה דאסור מן התורה בפסיק רישיה ואיכא ז״ה הכא ודוחק הוא לומר שעשה התלמוד בכך ותירץ ר״ה אלחנן בכון ומעיקר: הני מילי בבור אבל אם הוא אבל הכא לירוף דרבנן ואין שבת במקדש. בקונטרס לא נרים ואין שבת במקדש דתיפוק לי דאין לירוף דרבנן הוא דבר שאין מתכוין

מסורת הש״ס

ג) [נעיל כה. ע״ש], ב) [כ״ה ג. כ״מ קיח.], ג) [תוספת׳ פ״ח], ד) [ולקמן עא:], ה) נע״י שאין מתיחס לך הלך נתן לסם ממון הרבה כדי שיעשו אותו ומימיו וכו׳, ו) [כ״ל הש״ס], ז) בע״י כלום היה מרוח ביצרו יותר מיוסף וכו׳, ח) ע״ז ה. סוטה נ:, ט) [ע׳ כע״ז], י) [זכתיס כ.], כ) נ׳ יכו׳ ונתיתה, ל) [ולקמן לו.].

תורה אור השלם

1. ובצאתם אל החצר החיצונה אל העם ישמשו את בגדיהם אשר המה משרתם בם והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם:

יחזקאל מד יט

2. עשה משפט לעשוקים נתן לחם לרעבים יי מתיר אסורים: תהלים קמו ז

3. יי פקח עורים יי זקף כפופים יי אהב צדיקים:

תהלים קמו ח

4. כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו:

ויקרא טז ל

גליון הש״ם

הש״י ר״ה מיתיבי ובו׳ **אתא יחזקאל ואסמכיה אקרא.** וכעין מה לחיתא כתענית דף יז״ ע״ב:

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה מיתבי ולבשו כו׳ אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם כו׳ וכלאתם אל אחר החיצונה וגו׳ יפשטו את כו׳ וכלאתם הוו גמירי להו אתא יחזקאל: (ב) ד״ה בעבודת יחיד כו׳ וד״ה וכלבד כו׳ הר״מ: (ג) ד״ה פשיטא כו׳ מוקמה לגבור ושל צבור היא:

מוסף רש״י

כהן שעשתה לו אמו בתונת. שהיו אומיתין של כהנים עיטות לבייסם משלהם ממון נגדי הכיסה. להראות תפארת עושרן ועי מלאכתן ומתה כן מהכלות מנות (ויקרא כה.). שמא לא ימסרנה יפה יפה. בלב שלם (ירמיה ד׳ ד׳ ריש קיח.). בא לו. כהן גדול. אצל פרו. להתוודות עליו ביום הכפורים. כדכתיב וכפר בעדו ובעד הכהנים כ.). והכהן עומד במזרח ופניו למערב. אחוריו למזרח המזבח ופניו למערב כלפי ההיכל (שם).

תוס׳ ישנים (המשך)

מותר וקשה לרבי שלפר זה מסמא שכתב דר׳ יהודה לא אמר דבר שאין מתכוין אלא בדאורייתא ואילו בשבת פרק בירה (דף מח.) קאמר המיחס לו׳ שעיבו כו׳ ומיחס שעיבו